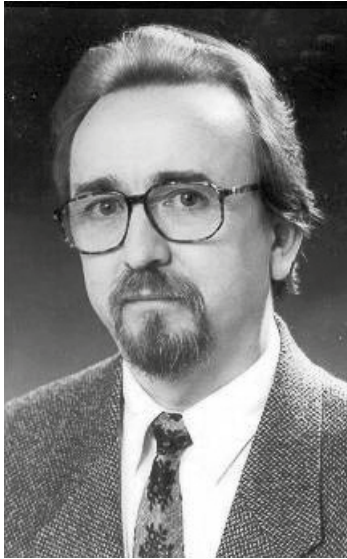

Dr. Petrányi István (1951 – 2021)

1951. június 23-án született Gödöllőn, értelmiségi családban. Általános iskolai tanulmányait még Gödöllőn, középiskolai tanulmányait pedig már a kiskunfélegyházi Mezőgazdasági Technikumban végezte, ahol elsősorban a növénytermesztéssel kapcsolatos tárgyak érdekelték. 1969-ben sikeresen felvételizett a keszthelyi Agrártudományi Egyetem mosonmagyaróvári Karára, ahol 1970-ben kezdte meg tanulmányait, és öt év múlva agrármérnöki diplomát szerzett. Az egyetem elvégzése után a Pest Megyei Növényvédelmi és Agrokémiai Állomáson helyezkedett el, és munkakörének megfelelően az MTA vácrátóti Botanikai Kutató Intézetébe irányították, hogy kapcsolódjon be Magyarország gyomflórájának a vizsgálatába. Ebből az időszakból kiemelkedik a botanikus, gyomkutató tudós Dr. Ujvárosi Miklóssal való munkakapcsolata, a növényföldrajz és a növényrendszertan világhírű tudósával a kétszeres Kossuth-díjas Soó Rezső akadémikussal, és a szintén világhírű Csapody Vera növényfestő botanikus-sal való találkozása. A gyomok elleni védekezés és általában

a növényvédelem kérdéseinek részletesebb megismerése céljából beiratkozott a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetem Termesztési Karára, ahol 1979-ben növényvédelmi szakmérnöki képesítést szerzett. Ezt követően munkáját a Növényvédelmi és Agrokémiai Állomáson gyombiológusként folytatta tovább.

Feladata volt a megyei védekezési felhívások készítése, bírósági szakértés, megyén belüli továbbképzéseken, tanfolyamokon és egyéb „céges” rendezvényeken való előadások tartása. Napi munkája mellett, alkalmi óraadásokon túl, egy-egy éven keresztül a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetem graduális, valamint a Gödöllői Agrártudományi Egyetem posztgraduális képzésében, mint a tárgyat vivő vendégelőadó vett részt. 1983-ban a gödöllői Agrártudományi Egyetem (GATE) elfogadta doktori cselekmény iránti kérelmét. 1986-ban „summa cum laude” minősítéssel doktori szigorlatot tett, és még ebben az évben egyetemi doktorrá avatták. 1987-ben nyertes pályázata eredményeként került Budapestre a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetem akkori Növényvédelmi Tanszékére, ahol az „üzemi növényvédelem” tantárgy keretén belül a gyomnövényekkel és a gyomszabályozással kapcsolatos ismeretek oktatását vállalta. Főállásban összesen 17 évig tanított a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetem, majd az egyetemek kötelező integrációját követően a Szent István Egyetem, végül a budai karok SZIE-ből való kiválása után a Budapesti Corvinus Egyetem Kertészettudományi Karán.

Szakmai ismertségének és elismertségének köszönhető, hogy később a herbológiai ismereteket két különálló tantárgy „rangjára” emelte: gyomnövénytan, gyomirtási technológia. Munkaidejének nagy részét az előadások, gyakorlatok tartása, a hallgatókkal való foglalkozás töltötte ki. Igényesen megtartott, színvonalas és figyelemfelkeltő előadásait minden hallgató szívesen hallgatta, de emellett értékelhettük humorérzékét is. Az oktatás mellett az egyetem társadalmi életében is szerepet vállalt. Két cikluson keresztül is beválasztották a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetem Közalkalmazotti Tanácsába, melynek a második ciklusa alatt elnöke is lett. Kutatási eredményeiből számos konferencián tartott előadást (Lippai János Tudományos Ülésszak, Növényvédelmi Tudományos Napok). Ismeretterjesztő lapokban és tudományos folyóiratokban több publikációja jelent meg, amelyek elsősorban a veszélyes, nehezen irtható gyomfajok biológiájához és terjedéséhez, valamint a vegyszeres gyomirtási technológiák fejlesztéséhez köthetők. Szerkesztőként, szerzőként, felkért társszerzőként, lektorként 35 tan- és szakkönyv születésében működött közre.

Korábban tagja volt az Európai Gyomkutató Társaságnak (European Weed Research Society, EWRS), és jelentős szerepet vállalt a hazai tagozat megalapításában. Mint a hazai tagozat titkára, részt vett az EWRS 9. konferenciájának megszervezésében a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetemen 1995-ben. Szakterületét érintő kérdésekben számtalanszor kérték ki véleményét. Különböző szinteken rendszeresen végzett bírósági eseti szakértéseket. Több ügyben hagyatkoztak rá a Legfelső Mezőgazdasági Szakértői Fórumnál is. Legutolsó szakvéleményét egy 150 milliós kárigényű perben adta. Egészen haláláig volt aktív tagja a Dr. Ujvárosi Társaságnak és a Magyar Gyomkutató Társaságnak. 2000-től nagy odaadással és lelkesen vett részt a Gyomnövények, gyomirtás folyóirat munkájában, majd később nyelvi lektora lett a Magyar Gyomkutatás és Technológia lektorált szakfolyóiratnak. Nagyon felemelő érzés volt számára, hogy 1999-ben neki ítelték a „herbológusok” legmagasabb szakmai kitüntetését, az Ujvárosi Miklós Emlékérmet, amit a 2000. év elején a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében vehetett át. Sajnos, betegsége korán gátat szabott tudományos pályafutásának. Kezdetben még nehezen – és fájdalmakkal - tudott járni, majd végleg tolokocsiba és ellátásra kényszerült. Hosszan tartó, őt ágyhoz kötő súlyos betegségétől, a szenvedésektől megfáradva csendben, otthonában eltávozott közülünk.

**Benécsné dr. Bárdi Gabriella,
Dr. Kazinczi Gabriella**